

hvorvidt man skal stemme for den, stemme imod den eller undlade at stemme. Der er for saa vidt ikke paa dette Tidspunkt nogen Anledning til at komme udsørlig ind paa Finanslooforslaget, og jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale det høje Ting at stemme for det Ændringsforslag, der er stillet af de to første Mindretal, og derefter at stemme for Forslagets Obergang til Landstinget, for at det gennem et Fællesudvalg kan blive prøvet, om det er muligt at naa til en Overensstemmelse mellem de to Ting om de Spørgsmaal, der hidtil have stilt dem ad, og stille dem ad i dette Øjeblik. Der er imidlertid et Par Punkter, som jeg, inden jeg slutter, vil tillade mig at berøre, et Par Punkter angaaende den Form, hvori Landstinget har sendt os Finanslooforslaget tilbage. Der er fra det høje Landstings Side udtalt et Ønske om, at vi maa naa til en ordinær Finanslov, men i ethvert Fald paa et enkelt Punkt har Landstinget taget en Stilling, som jeg ikke ret forstaaer stemmer med dette Ønske. Jeg har aldrig forstaaet den Landstingsopfattelse, og jeg forstaaer den ikke i dette Øjeblik, hvorefter foreløbige Love, naar de blive forfattede af den ene af Rigsdagens Afdelinger og ikke vedtagne af den anden, kunne blive ved at være gyldige Love, som Lovgivningsmagten er forpligtiget til at rette sig efter. Jeg siger, jeg har aldrig forstaaet denne Opfattelse, og forstaaer den heller ikke nu, men vi vide, at det høje Landsting har tilægnat sig en saadan Opfattelse, og for saa vidt kan det ikke forundre, at det har taget samme Stilling med Hensyn til Bevillingerne til Gendarmerne, til Politiet i Kjøbenhavn, til Kriminalrets Afsesforene o. s. v., som det har gjort i de foregaaende Aar. Men naar det høje Landsting i Aar udtaler Ønsker om at naa til en ordinær Finanslov, forundrer det mig noget, at det samtidig vedbliver at tage denne samme Stilling paa de Punkter, jeg her har nævnt, thi det forekommer mig klart, at det er et aldeles nødvendigt Vilkaar for at man kan naa til en regelmæssig Finanslov her i Landet, at Folketing og Landsting blive enige om Opfattelsen af disse Loves Gyldighed eller Ugyldighed. Nu er Stillingen jo den, at Folketinget betragter disse Love som forfattede, medens Landstinget betragter dem som gældende. Den eneste Maade, hvorpaa man kan komme til Klarhed, til en Afgørelse, som alle Parter kunne blive enige om, at forstaa paa samme Maade, er aabenbart gennem Behandlingen af de Lovforslag, som nu foreligge og i en Række have foreligget i det høje Landsting, men som Landstinget

atter og atter har ladet ligge uden at gøre noget ved dem. Jeg antager derfor, at det Ønske om at komme til regelmæssige Tilstande, som udtalt i det andet Ting, ogsaa vil give sig Udtryk deri, at man behandler disse Lovforslag og sender dem over til Folketinget til videre Behandling. — Det andet Spørgsmaal, som jeg vil gøre en Bemærkning ved, er det, at Landstinget i Aar har optaget adskillige Punkter paa sit Finanslooforslag, som ikke blot Folketingets Flertal har stemt ud, men som hele Folketinget efter enstemmig Indstilling fra det nedsatte Finansudvalg har forfattet. Jeg opfatter dette saaledes, at det høje Landsting ønsker disse Spørgsmaal underkastede en Drøftelse en Gang endnu. Jeg opfatter det ikke saaledes, at Landstinget har stillet disse Spørgsmaal op for at fastholde dem under alle Omstændigheder; thi skulde det være Tilfældet, saa vilde vi komme ind paa en Vej, som vilde være meget uheldig for den fremtidige Behandling af Finansloven her i Tinget. Nu er Forholdet jo det, at der ved Finanslovens Behandling i Folketinget er mange Spørgsmaal, som man enes om gennem Finansudvalget og gennem den foreløbige Behandling i Tinget, enes om paa den Maade, at man kommer hinanden gensidig i Møde, saaledes at Høre paa visse Punkter giver efter for Bønstre og Bønstre i andre Punkter giver efter for Høre, og at man saaledes ved at blive enig om en hel Del mindre Punkter, undgaar Strid om Ting, som ikke have stor Betydning. Skulde det nu blive Praxis, at Landstinget, naar man først var bleven enig om saadanne Sager i Folketinget, tog de Punkter op, som man fra Højres Side lagde nogen Vægt paa, og gjorde dem til Stridspunkter, som man fastholdt, saa er det klart, at man fra anden Side under de foreløbige Forhandlinger ikke kunde gøre andet end ogsaa at fastholde alle sine principale Ønsker paa hvert enkelt Punkt, og det vilde let føre til, at man fra de forskellige Sider intet afgjorde, før man kom sammen i Fællesudvalget. Det vilde være en meget uheldig Vej at komme ind paa, og jeg opfatter derfor som sagt Landstingets Forslag paa disse Punkter blot saaledes, at det ønsker en fornøjet Drøftelse af disse Ting. Jeg mener ikke, at det er Landstingets Hensigt at ville gøre dem til egentlige Stridsspørgsmaal mellem de to Ting. Der kan jo være nok i Forvejen. — Med disse Ord vil jeg altsaa tillade mig at anbefale det Forslag, der er stillet af Udvalgets to første Mindretal, og Sagens Obergang til Landstinget.